

Nije tristo nego trideset

No vratimo se posjetu. Jedan od važnih susreta bio je susret s predstavnicima dijaspore. Početna je zamisao bila da dođe najmanje 300 osoba. Međutim, oni nisu sve skupa sreli 300 ljudi, bilo Amerikanaca ili Hrvata u Americi. Pa ni dvorana ne može primiti 300 ljudi. Možda bi ih sreli da su išli u neki hotel ili banketnu dvoranu. Moje je mišljenje da su oni htjeli ići naveliko, ali se nitko nije htio odzvati, ili je odziv bio pak slab, pa su krenuli prema drukčijem scenariju. Tad je glavni režiser te predstave priredio dolazak oko 30 osoba, uglavnom po dvije osobe iz svih većih hrvatskih udruga iz američkoga života. S dvadesetak službenih osoba iz ekipe državnih predstavnika u glavnoj dvorani Veleposlanstva, još je to bilo najviše što se dalo napraviti. Večera je počela, počelo se jesti, prvi se digao Mesić i rekao nešto u smislu svoje komesarske retorike, a onda je došao red na Račana, pa potom na Piculu.

Uzvanicima je zatim dano na znanje da mogu postavljati pitanja. Nije bilo nikakvog moderatora, pa je poznati odvjetnik iz Chicaga Anthony Toni Peraica skočio na noge i počeo replikom o stavu današnjih hrvatskih vlasti prema izvandomovinstvu, kako nema mnogo komunikacije između domovine i dijaspore (ukinuće tjednika "Croatian Weekly"), zamjerio im zbog Hrvatskoga svjetskog kongresa, kako je to tijelo ignorirano od službene Hrvatske, rekavši da je jedino Mesić pokazao toliko razumijevanja da je primio njihovo izaslanstvo. Račan i Mesić, nakon što je Peraica završio, skočili su kao da su do tada sjedili na iglama, i svaki je u svojoj replici izjavio - iako je dijaspora bila samo za jednu opciju, da oni žele s dijasporom raditi, ali da se ta dijaspora mora promijeniti. Ne može dijaspora izabrati samo jednu stranku, rekli su, nego se treba usmjeriti samo prema narodu i državi!, sa čime se složila većina nazočnih izvandomovinaca. Međutim, u njihovim replikama primjećivala se golema nesnošljivost prema organiziranom dijelu HDZ, prema onima koji poštuju djelo i sjećanje na prvog Predsjednika. Račan i Mesić svojom mržnjom brišu, negiraju sve postignuto, zato što nisu sposobni oprostiti. Umjesto toga, oni će svoje zahtjeve za oprostom uputiti Židovima u Americi, ponizujući Hrvatsku i stavljajući je u poziciju priznavanja krivice i tamo gdje krivica nije postojala. I jedan i drugi su postupili nedemokratski, izvan konteksta Sabora i odlučivanja u narodu. Stavili su Hrvatsku u položaj dužnice, samo zato što se to njima dvojici prohtjelo. Tko će platiti golemi dug? Naravno, Hrvatska današnjeg trenutka! Naime, kod američkoga židovstva takva isprika ne ide bez "cash", koji će ubrzo izlaziti iz Hrvatske u smjeru Izraela i SAD-a. Dakle, ono što nijedna Jugoslavija nije htjela učiniti ni pod Karađorđevićima, ni Titom, sada to mora učiniti, nakon jugosrpske agresije, Hrvatska. Ne razumijemo zašto Račan u sklopu Jugoslavije nije predložio takvo nuđenje nacionalne isprike?

Nakon naših visokih dužnosnika javio se za riječ Steve Bubalo, Amerikanac hrvatskoga podrijetla iz Kalifornije, koji je poznat po svojim poslovnim uspjesima i velikoj imovini. Tražio je da se ulaganja u Hrvatskoj osiguravaju kao da se radi o bogatoj državi, gdje jednom Bubalu trebaju zajamčiti uspjeh, a ne istodobno i rizik neuspjeha. Poslije Bubala govorili su gg. Rukavina (Croatian Federation), Damich, Brozovich (Croatian American Association), koji su pohvalama htjeli promijeniti raspoloženje, te su malo umanjili stvoreni jaz između gostiju i domaćina. predsjednik Hrvatske bratske zajednice, g. Bernard Luketić, sjedio je između Mesića i Račana, ne progovorivši, sjećajući se valjda svoga pret hodnika Badovinca, koji je svaki put dolaskom u bivšu Jugoslaviju imao "red carpet" prijam, a što je hrvatski predsjednik Mesić pretvorio u "blue carpet" doček.

Počasni konzul Republike Hrvatske u SAD g. Boris Mikšić iz St. Paula (Minnesota), bio je sudionik ovog primanja i večere. Poznat kao uravnoteženi profesionalac, slušajući raspravu koja nije donosila rezultate, uspio je ugrabiti minutu-dvije za svoju kritiku, kojom je ocijenio atmosferu događaja, te je završio riječima da današnje vlasti u Hrvatskoj krivo procjenjuju emigraciju, dijasporu. Pametni i poštenu Mikšić je rekao: "Hrvatska dijaspora ustvari i nije politička, pa niti čak i ona koja se nalazi u političkim strankama. Njoj je jedino važna sloboda i država. Hrvatska država. Ona je u tom smislu uvijek djelovala, i to je njezina najvažnija karakteristika. Dijaspore će podržati svakoga iz Hrvatske tko želi sačuvati nezavisnost, slobodu i demokraciju. To je njezin credo!"

Drago Geoheli, Toronto